

Cartea lui Daniel - Numărul șaizeci și patru

Dezvăluirea profeției: Punerea în legătură a zilei de 11 septembrie 2001 cu timpul pecetluirii, ploaia târzie și lucrarea finală a lui Hristos

Jeff Pippenger

2024-01-28

În articolele recente ne-am referit la câteva pasaje din Spiritul Profeției care identifică o perioadă de timp de la 11 septembrie 2001 până la ridicarea lui Mihail și închiderea timpului de probă al omenirii. În acea perioadă există câteva ilustrații profetice care identifică lucrarea finală a lui Hristos în Sfânta Sfintelor.

Lucrarea lui Hristos în sanctuar este reprezentată în vedenia râului Ulai din capitolul opt al cărții Daniel, iar Sora White ne-a înștiințat că vedenia râului Ulai se află acum în curs de împlinire. Lucrarea finală desfășurată în sanctuarul ceresc, care se află acum în curs de împlinire, este reprezentată printr-o varietate de termeni profetici. Ea este prezentată, între alte reprezentări profetice, drept timpul pecetluirii, ploaia târzie, lucrarea de încheiere a mântuirii și curățirea templului. Este important să corelăm acești termeni și, de asemenea, să-i plasăm în cadrul lor istoric corect.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

„Lucrarea celui de-al treilea înger” este și „lucrarea mântuirii”, care pregătește „sfinții să stea în picioare în perioada în care ultimele șapte plăgi vor fi vărsate.”

Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta, și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să dai răsplata robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:18.

Neamurile se mânie înainte de închiderea timpului de har (când mânia lui Dumnezeu este revărsată); totuși, când neamurile se mânie, ele sunt, de asemenea, „stăvilite”. „Timpul” când neamurile se mânie identifică începutul lucrării de încheiere a mântuirii, iar lucrarea de încheiere a mântuirii este pecetluirea poporului lui Dumnezeu.

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care are la inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în adevăratul său caracter păcătos. Ei vor fi întotdeauna de partea unei abordări credincioase și fără ocolișuri a păcatelor care îi înfășoară așa de lesne pe cei din poporul lui Dumnezeu. Mai ales în lucrarea de încheiere pentru biserică, în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii care urmează să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, vor simți cel mai adânc nelegiuirile poporului care se declară al lui Dumnezeu. Acest lucru este înfățișat cu putere de ilustrarea profetului a lucrării de pe urmă, sub chipul

unor bărbați, fiecare având în mână o armă de nimicire. Unul dintre ei era îmbrăcat în in, având la brâu călimara de scriitor. „Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.” Mărturii, volumul 3, 266.

Neamurile sunt ținute în frâu pentru a nu împiedica pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. În Apocalipsa, capitolul șapte, neamurile mâniate, care sunt ținute în frâu, sunt reprezentate ca patru vânturi care sunt ținute în frâu în chiar aceeași perioadă de timp, iar acel timp este în mod specific identificat ca o perioadă de timp.

Satana folosește acum orice uneltire în acest timp al pecetluirii pentru a îndepărta mintea poporului lui Dumnezeu de la adevărul prezent și pentru a-i face să șovăie. Am văzut un acoperământ pe care Dumnezeu îl întindea peste poporul Său, spre a-l proteja în timpul de strâmtorare; și orice suflet hotărât pentru adevăr și curat la inimă avea să fie acoperit cu acoperământul Celui Atotputernic.

Satana știa acest lucru și lucra cu mare putere pentru a menține mințile a cât mai multor oameni cu puțință șovăitoare și nestatornice cu privire la adevăr. ...

Am văzut că Satana lucra în felurile acestea pentru a abate, a înșela și a îndepărta poporul lui Dumnezeu, tocmai acum, în această vreme a pecetluirii. Am văzut pe unii care nu stăteau neclintiți de partea adevărului prezent. Genunchii le tremurau și picioarele le alunecau, pentru că nu erau ferm așezați pe adevăr, iar acoperământul Dumnezeului Atotputernic nu putea fi întins peste ei câtă vreme tremurau astfel.

Satana își întrebuinta toate meșteșugurile ca să-i țină acolo unde se aflau, până la încheierea pecetluirii, până când acoperământul avea să fie întins peste poporul lui Dumnezeu, iar ei rămâneau fără adăpost împotriva mâniei arzătoare a lui Dumnezeu, în cele șapte ultime plăgi. Dumnezeu a început să întindă acest acoperământ peste poporul Său, și curând va fi întins peste toți cei ce vor avea un adăpost în ziua junghierii. Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său; iar Satanei i se va îngădui să lucreze, de asemenea. Early Writings, 43, 44.

Sora White a scris aceste cuvinte în 1851, cu cinci ani înainte ca poporul lui Dumnezeu să intre în starea laodiceană și să întârzie procesul pecetluirii prin respingerea luminii sporite a celor «șapte vremi». Acea lumină ar fi sporit și ar fi încheiat lucrarea lui Dumnezeu de a-Și acoperi poporul Său înaintea celor șapte plăgi de pe urmă. În schimb, poporul lui Dumnezeu s-a răzvrătit și a fost sortit să rățăcească în pustia Laodiceei, așa cum este tipificat de răzvrătirea și rătăcirea în pustie ale Israelului din vechime. Câți dintre răzvrățiții Israelului din vechime au intrat în Țara Făgăduinței? Ce pasaj din Biblie sau din Spiritul Profetic identifică vreun laodicean care va fi mântuit? Răspunsul este: «Niciunul!», căci un laodicean este la fel de pierdut ca aceia din Israelul din vechime care au murit în pustie.

Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii este o perioadă de timp și începe când cei patru îngeri țin în frâu cele patru vânturi; atunci, de asemenea, neamurile se mânie, însă sunt ținute în frâu. În timpul pecetluirii, Dumnezeu Își pregătește poporul să stea în picioare în vremea celor șapte plăgi din urmă, iar acea pregătire este reprezentată ca așezarea „unui acoperământ” peste

poporul Său și este, de asemenea, reprezentată ca încheierea lucrării mântuirii și încheierea lucrării îngerului al treilea. Pregătirea care este reprezentată prin toate aceste ilustrații se întemeiază pe primirea „adevărului prezent”.

Cei care nu vor sta „neclintiți pentru adevărul prezent” sunt aceia care „șovăiau”, deoarece mintea lor nu era fixată asupra „adevărului prezent”. Ea scrie că a „văzut pe unii care nu stăteau neclintiți pentru adevărul prezent. Genunchii le tremurau, iar picioarele le alunecau, pentru că nu erau așezați ferm pe adevăr, iar acoperământul Dumnezeului Atotputernic nu putea fi întins peste ei câtă vreme tremurau astfel.”

"Adevărul prezent" este ceea ce oferă "acoperirea", iar "acoperirea" este, de asemenea, reprezentată ca "pecetea lui Dumnezeu". "Pecetea lui Dumnezeu" a fost prefigurată de sângele care acoperea ușile evreilor și care a îngăduit îngerului nimicitor să treacă pe deasupra caselor în care ușa era "acoperită" cu sângele. "Acoperirea" este "pecetluirea", iar "pecetluirea" este înfăptuită prin "adevărul prezent".

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Fiecare mișcare de reformă a avut propria ei temă, iar tema mișcării reformatoare a celor o sută patruzeci și patru de mii este „Islamul celui de-al treilea Vai”. „Adevărul prezent” în zilele de pe urmă este Islamul celui de-al treilea Vai.

"Scripturile se deschid neconținut poporului lui Dumnezeu. Întotdeauna a existat și întotdeauna va exista un adevăr în mod deosebit aplicabil fiecărei generații." Review and Herald, 29 iunie 1886.

Este o „solie” a adevărului prezent care pecetluiește poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă, iar timpul pecetluirii este reprezentat ca începând atunci când cele patru vânturi sunt reținute. Neamurile s-au mâniat la 11 septembrie 2001, iar în acel moment a început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, întrucât ploaia târzie, care este „o solie”, a început să fie desigilată.

Lui Ioan i s-au deschis scene de un interes profund și impresionant în experiența Bisericii. El a văzut poziția, pericolele, conflictele și izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează soliile de încheiere care urmează să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru hambarul ceresc, fie ca mănunchiuri de vreascuri pentru focurile nimicirii. I s-au descoperit subiecte de o importanță vastă, în mod deosebit pentru biserica de pe urmă, pentru ca aceia care aveau să se întoarcă de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la primejdiile și conflictele care stau înaintea lor. Nimeni nu trebuie să rămână în întuneric cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Marea luptă, 341.

Când neamurile s-au mâniat, au fost totodată stăvilite, și „ploaia târzie” a început să cadă, iar ploaia târzie este mesajul „adevărului prezent” care pecetluiește poporul lui Dumnezeu.

Lucrarea din Battle Creek este după același tipar. Conducătorii sanatoriului s-au amestecat cu necredincioșii, primindu-i, mai mult sau mai puțin, în consiliile lor, dar este ca și cum ar merge la lucru cu ochii închiși. Le lipsește discernământul de a vedea ce urmează să se abată asupra noastră în orice moment. Există un spirit de disperare, de război și de vărsare de sânge, iar acel

spirit va crește până la chiar încheierea timpului. Îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit în frunțile lor—nu este vreo pecete sau vreun semn care să poată fi văzut, ci o statornicire în adevăr, atât intelectual, cât și spiritual, astfel încât să nu poată fi clintiți—îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit și pregătit pentru zguduire, zguduirea va veni. Într-adevăr, a început deja. Judecățile lui Dumnezeu sunt acum peste țară, pentru a ne da un avertisment, ca să știm ce urmează să vină. Manuscript Releases, volumul 10, p. 252.

„Pecetluirea” este „o așezare în adevăr”. În contextul timpului pecetlurii, ea scrie: „Este un spirit de disperare, de război și vărsare de sânge, iar acel spirit va crește până la chiar încheierea timpului.” Când națiunile se mânia, ele vor fi ținute în frâu, dar „războiul și vărsarea de sânge”, reprezentate prin cele patru vânturi, „vor crește până la chiar încheierea timpului.” Islamul celui de-al treilea Vai își intensifică treptat ostilitățile până la chiar încheierea timpului, iar înțelegerea profetică a Islamului ca „temă” în reforma celor o sută patruzeci și patru de mii sporește concomitent în aceeași perioadă de timp. Escaladarea progresivă înfăptuită de Islam se desfășoară în paralel cu revărsarea ploii târzii în aceeași perioadă de timp, căci ploaia târzie este un „mesaj”.

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărtășit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărtășit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Ploaia târzie începe să "strobească" și, în cele din urmă, culminează cu o revărsare deplină. "Stropirea" ploii târzii este identificată drept o ploaie "măsurată", iar revărsarea deplină este atunci când este turnată "fără măsură". Sora White identifică limpede o vreme când ploaia târzie cade, iar unii o primesc, iar alții nu. Atunci ploaia este "măsurată", sau este "stropire".

Unii oameni vor recunoaște că se întâmplă ceva, însă aceasta nu va face decât să-i înspăimânte.

Urmează să fie în biserici o minunată manifestare a puterii lui Dumnezeu, dar ea nu va lucra asupra celor care nu s-au smerit înaintea Domnului și nu au deschis ușa inimii lor prin mărturisire și pocăință. În manifestarea acelei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei nu vor vedea decât ceva pe care, în orbirea lor, îl socotesc primejdios, ceva care

le va trezi temerile, și se vor înarma ca să i se împotrivescă. Pentru că Domnul nu lucrează potrivit așteptărilor și idealului lor, ei se vor împotrivi lucrării. „De ce”, zic ei, „n-am cunoaște noi Duhul lui Dumnezeu, când suntem în lucrare de atâția ani?” Pentru că nu au răspuns avertizărilor și rugămintilor din mesajele lui Dumnezeu, ci au spus cu stăruință: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.» Maranatha, 219

Mulți, într-o mare măsură, nu au reușit să primească ploaia timpurie. Nu au dobândit toate binefacerile pe care Dumnezeu le-a pus astfel la îndemâna lor. Ei se așteaptă ca lipsa să fie suplinită de ploaia târzie. Când cel mai bogat belșug de har va fi revărsat, au de gând să-și deschidă inimile ca să-l primească. Ei fac o greșeală gravă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omului, dându-i lumina și cunoașterea Sa, trebuie să înainteze neconținut. Fiecare trebuie să-și recunoască propria nevoie. Inima trebuie golită de orice întinare și curățită pentru însălășuirea Duhului. Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune stăruitoare și prin consacrarea lor lui Dumnezeu, ucenicii de la început s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, numai într-o măsură mai mare, trebuie făcută acum. Atunci agentul omenesc nu avea decât să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să desăvârșească lucrarea cu privire la el. Dumnezeu este Cel care a început lucrarea și El Își va sfârși lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar nu trebuie să se neglijeze harul reprezentat de ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în exercitarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nici nu o vom primi. Mărturii pentru slujitori, 506, 507.

În pasaj, ea arată că există o vreme când „cea mai bogată prisosință a harului va fi revărsată”, indicând astfel o vreme când ploaia târzie este revărsată fără măsură. În legătură cu acest fapt, ea arată că numai aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Pe temeiul acestui principiu, este clar că lumina (care este adevărul prezent) sporește treptat. În ultima propoziție, ea indică o vreme când ploaia târzie cade, iar unii o recunosc și o primesc, iar alții nu. Dacă nu recunoști solia, care este ploaia târzie, nu o vei primi.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad peste noi. Când strângem frânturile de lumină, când prețuim îndurările sigure ale lui Dumnezeu, care iubește să vadă că ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. [Isaia 61:11 citat.] Întregul pământ va fi umplut de slava lui Dumnezeu.” Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 984.

În vremea când neamurile mâniate sunt stăvilite, ploaia târzie începe să fie „măsurată”. Formularea „cea mai bogată abundență a harului va fi dăruită” identifică momentul în care ploaia târzie este turnată fără măsură.

În vremea când neamurile sunt mâniate, însă ținute în frâu, ploaia târzie începe să cadă, dar este „măsurată”, deoarece biserica, în acel moment, este amestecată cu grâu și neghină. Este ploaia care aduce atât grâul, cât și neghina la coacere, iar ploaia târzie este solia adevărului prezent care este fie recunoscută și primită, fie nu. Toate aceste concepte profetice sunt identificate în mod clar în

Scripturi. La 11 septembrie 2001, ploaia târzie a început să „picure”, și ea se intensifică treptat până când sosește solia Strigătului de la miezul nopții, iar fecioarele înțelepte și cele neînțelepte sunt despărțite pentru totdeauna.

Atunci, cei înțelepți sunt înălțați ca un stindard pentru a chema cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon, iar ploaia târzie este apoi revărsată fără măsură și continuă să cadă până când Mihail Se ridică și probatiunea umană se încheie.

"Am văzut că cei patru îngeri aveau să țină cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă." Scrieri timpurii, 36.

Ținerea celor patru vânturi reprezintă controlul providențial al lui Dumnezeu asupra judecăților care se intensifică, pe care El le îngăduie să aibă loc în zilele de pe urmă. Cei patru îngeri țin cele patru vânturi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, dar în acea perioadă există „spiritul disperării, al războiului și al vărsării de sânge, iar acel spirit va crește.” Când ultimii dintre copiii lui Dumnezeu vor fi sigilați, Mihail se va ridica, iar cele patru vânturi vor fi dezlănțuite pe deplin, și vor veni Cele Șapte Plăgi din Urmă.

„Ceasul cutremurului celui mare” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, adică „vremurile de strâmtorare” din Daniel, capitolul nouă, când ulița și zidul sunt isprăvite, este vremea când „neamurile se vor mânîia”. În acea perioadă, ploaia târzie va fi turnată „cu măsură”. Isaia identifică vremea când ploaia târzie este măsurată și o desemnează drept „ziua vântului de răsărit”. „Ziua vântului de răsărit” a fost 11 septembrie 2001.

Vom continua să cercetăm „măsurarea” ploii târzii în articolul următor, dar trebuie reținut că nestemata visului lui Miller, care este reprezentată pe tăblițele sacre ale lui Habacuc drept cele trei Nenorociri ale Islamului, urmează să strălucească de zece ori mai strălucitor în zilele de pe urmă decât atunci când a fost pentru prima dată adunată laolaltă de Miller.

Cu o ocazie, aflându-mă în orașul New York, mi s-a cerut, în timpul nopții, să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj spre cer. Aceste clădiri erau garantate ca fiind rezistente la foc și erau ridicate spre a-i glorifica pe proprietarii și pe constructorii lor. Tot mai sus și încă mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele se foloseau cele mai costisitoare materiale. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem noi cel mai bine glorifica pe Dumnezeu?» Domnul nu Se afla în gândurile lor.

M-am gândit: «O, de-ar putea cei care își investesc astfel mijloacele să-și vadă felul în care procedează așa cum îl vede Dumnezeu! Ei înalță, una după alta, clădiri mărețe, dar cât de nesăbuite sunt, în ochii Stăpânului universului, planurile și născocirile lor. Ei nu cercetează cu toate puterile inimii și ale minții cum ar putea să-L proslăvească pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»

Pe măsură ce aceste clădiri înalte se ridicau, proprietarii se bucurau cu trufie ambițioasă că dispuneau de bani pentru a-și satisface plăcerile proprii și a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care astfel îi investeau fusese obținută prin exacțiune, prin stoarcerea celor săraci. Au uitat că în cer se ține evidența fiecărei tranzacții comerciale; fiecare învoială

nedreaptă, fiecare act fraudulos, sunt consemnate acolo. Va veni vremea când, în fraudă și insolența lor, oamenii vor ajunge la un hotar pe care Domnul nu le va îngădui să-l treacă și vor învăța că există o limită a îndelungii răbdări a lui Iehova.

Următoarea scenă care mi s-a înfățișat a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau clădirile înalte și socotite a fi rezistente la foc și spuneau: „Sunt cu desăvârșire în siguranță.” Dar aceste clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu puteau face nimic pentru a stăvili distrugerea. Pompierii erau în imposibilitate de a le acționa.

„Mi s-a făcut cunoscut că, atunci când va veni vremea Domnului, dacă nu va fi avut loc nicio schimbare în inimile ființelor omenești mândre și ambițioase, oamenii vor constata că mâna care fusese puternică să mântuiască va fi puternică să nimicească. Nicio putere pământească nu poate ține în loc mâna lui Dumnezeu. Niciun material nu poate fi folosit la ridicarea clădirilor care să le ferească de distrugere când va veni timpul rânduit de Dumnezeu să trimită pedeapsa asupra oamenilor pentru nesocotirea Legii Sale și pentru ambiția lor egoistă.” Mărturii, volumul 9, 12, 13.